

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR

číslo: 5/2014 ročník: XXIX.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

Rozhovory o skautských kurzech
Opuštění klubovny Černokostelecká
Jamboree v Doksech
Střediskový sraz

... a další!

Milí čtenáři,
toto číslo bohužel obsahuje výjimečně(!) i nedobré zprávy. Jak si můžete přečíst ve Standově článku, středisko muselo opustit klubovnu Černokostecká. Vše přemístitelné bylo přemístěno, část vybavení rozdána sousedním střediskům a skauti ze Střelky se scházejí v klubovně na Jižním městě. Naše nejsevernější klubovna nebyla využívána intenzivně, ale členové současní i bývalí s ní mají spojeny nostalgické vzpomínky. Pro mnohé z nás tak mizí místo, kde jsme řádili, radili se, plánovali tábory a oslavovali úspěchy. Současně s nimi odchází i indiáni, kteří byli stálými obyvateli. Museli toho vidět za svůj namalovaný život tolik, že si určitě zaslouží své místo ve věčných lovištích.

Na vině je privatizace majetku Prahy 10, která postihla více oddílů. Některé z nich připravila o jedinou klubovnu, což je půl cesty k likvidaci. Ale s tím bohužel nelze nic dělat. Nebo ano? Čtete zamýšlení o volbách od Mudrce.

A nakonec jedna prosba. Při pohledu na římské číslice na obálce se dá snadno spočítat, že již příští číslo bude v jubilejním XXX. ročníku. Při této příležitosti se obracíme na vás, kteří čtete Lokali déle než my, podělte se s námi o vzpomínky na raná Lokali. S vaším dovolením bychom je pak rádi v jednom z následujících čísel zveřejnili.

Klidné prožití svátků Nového roku, Vánoc, Chanuky či jiných dle vašeho výběru, vám za celou redakci Lokali přeje

TECKLIS

PLÁNY

30. 11. 2014   MIKULÁŠSKÉ PUTOVÁNÍ
19. - 20. 12. 2014   BETLÉMSKÉ SVĚTÝLKO
10. 1. 2015   PRAHOU PLNOU STRAŠIDEL
29. 1. – 1. 2. 2015   STŘEDISKOVÉ HORY

SLOVNÍČEK

chill – z anglického chill out, což je slangový výraz pro uklidnit se, uvolnit se, slangově: dát si oraz, být v pohodě

Prs – v článku se nejedná o část těla, ale o zkráceninu přezdívky Prskavka :-)

zápisy

DEN NÁMOŘNICTVA V GREAT YARMOUTH SRPEN 2014

SESTRA ESKA V ROZHOVORU S
ADMIRÁLEM NELSONEM

BRATR MIDLOCH PŘI PŘÍPRAVĚ
SNÍDANĚ

POZVÁNKA

Z odvahy se zrodil film Tenkrát v Sedle (2014). Vedení i účastníci v něm otevřeně mluví o svém táboře. Zajímá vás, jak to chodí v 309. oddíle? Přijďte se 25.11. podívat na premiéru do Cafe Bar Elysium (Na bojišti 8, Praha 2) od 20.00. Srdečně vás zvou Mrňous a Tecklis

A jestli jsme vás ještě nepřesvědčili, podívejte se na upoutávku: <http://goo.gl/fd4Qzz>

Asi poprvé v životě moje studium aktivně utrpělo skautingem. Je zajímavé, že se mi doposud nic podobného nestalo. Ne, že bych se nevěnoval o hodině záležitostem skautským, ale nikdy jsem aktivně nezameškal školu kvůli výpravě. Ve čtvrtek 16. 10. 2014 mě brzký odjezd na expedici donutil nezúčastnit se dvou cvičení. Ne že by mě to mrzelo:)

Do Bad Schandau náš vlak dorazil pár minut po sedmé hodině večerní. Padlo rozhodnutí zakempit se někde na okraji národního parku Saské Švýcarsko. Čtvrteční noc byla ta nejpohodlnější, podařilo se nám totiž najít #luxusnípřevis kde měl člověk dostatek místa a na rozdíl od stanu nikoho nezkalpal, když se chtěl otočit z jednoho boku na druhý. Možná se vám zdá moje fňukání nad spaním ve stanu trochu přehnané, ale zkuste měřit 201 cm a naskládat se tam. #tonechceš.

Následující den jsme vkročili do národního parku. Musím říct, že v Německu jejich National Park je trochu něco jiného než u nás. O turistické cesty se tam evidentně někdo stará, jsou udržované a mají moc hezké dřevěné schody. Hodně moc hezkých dřevěných schodů. Popravdě jich bylo na mě trochu moc. Na Špagetu možná málo. Vlínka by jich asi taky snesla méně a Marek se na počet vystoupaných a sestoupaných schodů tvářil dosti neutrálně. Ale i tak krajina se v Německu jevila taková upravenější než v České části národního parku. Neválely se tam rozřezané tlející stromy a vůbec to vypadalo mnohem víc přírodně. Až na ty schody mi přišlo, že je les opravdu netknutý.

Naopak největší #dobrodružo byla poslední noc. Už výběr místa byl velmi zajímavý. Přece jen v Národním parku je zakázáno tábořit a do některých zón je dokonce zakázáno vstupovat.

Nám se ten večer podařilo porušit oba dva zákazy. První lokace místa proběhla neúspěšně. Po 10 minutovém sestupu z cesty do rokle jsme se usnuli, že je to místo na táboření velmi nevhodné, hlavně kvůli nechutné vlhkosti, která tam panovala. A nenapadlo nás nic lepšího, než vystoupat po strmé stráni - místo abychom se vraceli stejnou cestou. Myslím, že po tom, co jsme se s těžkými batohy vyškrobali na vrcholek, bylo toto rozhodnutí vyhodnoceno jako #pěkněnešťastné. Po několika metrech jsme dorazili ke značce, která hlásala: „I. zóna národního parku. Vstup zakázán.“ Byla však otočena zády ke směru, ze kterého jsme přišli. A tak se naši roveři octli v zakázaném pásmu, aniž by tom věděli. V tu chvíli ale už padala tma a nikdo nemyslel na nic jiného, než najít místo pro stan, uvařit večeři a jít spát.

Při vaření večeře jsme však byli přepadeni. #šliphonásvlklodaci. V dále v lese jsem totiž zahlédl světlo. Vypadalo to jako čelovka. Odpřísáhl bych, že v tu chvíli tam nějaká opravdu svítila. Naštěstí jsme správce parku potkali až v autobuse směrem Děčín, odkud nás pak vlak odvezl směrem Praha. Mimochodem - věděli jste, že z kupé v Euro City se dá udělat jedna velká postel? #chillvevlaku

Hashtag je slovo nebo fráze označená znakem „#“. Význam slova označeného tímto symbolem je dnes chápán jako forma klíčového slova. Nejčastěji je využíván v informačních systémech k „jednoznačnému“ označení článků, dokumentů nebo jejich částí, popřípadě klíčových, či podstatných slov. (zdroj: wiki)

Jeho užívání na expedici zjevně prosáкло i do zápisu z ní. (pozn. redakce)

DESKOHRANÍ

20. 9. 2014

SLAVÍK - VLČÁCI

✓ sobotu jsme měli sraz na autobusové zastávce Záběhlická škola. Sešlo se nás opravdu hodně: Slavík, Čiča a Kuba. Vydali jsme se tedy do klubovny Šípů, kde už bylo vše nachystané. Já s Čičou jsme se rychle zašili do vedlejší místnosti s očekáváním, že se tam nahrne patnáct uječených vlčat. Postupem času přišel Prs s Napem. My jsme si mezitím zahráli Dračí Srdce a Poštovního kurýra. Oboje jsem vyhrál. Poté, co jsem vyhrál i Ligreto, se mnou nechtěl už nikdo hrát. Nakonec jsem přemluvil Mudrce na jednu hru Kde leží Kotěhůlky. Utrpěl jsem drtivou porážku, naštěstí jsem ale vyhrál odvetu v Kde leží Uppsala. Mezitím odešla od Kuby a Napa plně poučená vlčata a my jsme celé deskohraní zakončili hrou Kozí Války. Poté jsme se rozešli domů (a nebo na blíže neurčená místa).

ZAHAJOVACÍ VÝPRAVA ROVERSKÉHO KMENE

12. - 14. 9. 2014

CITRÓN - RS

Celé to začalo, když jsem přišel domů a ve schránce našel dopis od Mrňouse, ve kterém byly nějaké údaje a úkol. Ten úkol byl o tom, abych napsal povídku o Cestě na zaoceánský parník, na kterém se konala silvestrovská party. To jsem udělal a kvalita toho, co jsem napsal, mě rozradila do druhé třídy - později na parníku.

V pátek ve tři odpoledne jsme se sešli na Hlaváku a v 15.20 jsme odjeli na zastávku poblíž Študlovky chaty, kam jsme dorazili kolem šestý večer. Cestou na Študlovku chatu jsme asi 4x zabloudili a k Študlovce jsme dolezi až někdy kolem desáté večer. Tam jsme nastoupili na parník. Já jsem byl v druhé třídě jak jsem už říkal. Ten parník se ale potopil a my jsme museli utíkat na záchranné loď, které tam připluly. Nejdříve jsme vylezli o patro výš, potom jsme běželi skrz hořící strojovnu a nakonec jsme přelezli nějaké stěžně a přelezli na záchrannou loď.

Museli jsme si upéct jídlo na ráno, protože na té lodi jídla nebylo dost. Nakonec jsme šli spát. Ráno jsme snědli ty bučky, které jsme večer upekli. Loď přistála u nějakého útesu, kde žili racci. Na moři se daly i chytat ryby. Takže někdo šel chytat racky a někdo chytal ryby. Mimochodem racci byla kuřata pověšená na stromě a ryby - to byl sumec v nádrži. Zvířata jsme chytli a ugrilovali. Odpoledne jsme sekali trávu kolem Študlovky chaty, někdo boural kus zdi a my jsme sbírali větve a potom sekali břízu (už byla na zemi) a nějaké dřevo. Všechno jsme spálili na velkém ohništi a večer jsme večeřeli s postižením. Já jsem byl slepý a někdo jiný měl zlomené ruce. Pak jsme měli volno a šlo se spát.

Příští den ráno jsme dělali organizační věci a uklízeli jsme vnitřek Študlovky chaty. Na zastávku nás odvezl Študla. Do Prahy jsme se dostali s hodinovým zpožděním asi v pět odpoledne.

Konec.

PŘÍSLOVÍ

„Prospěch se vyhýbá tomu, kdo se bojí tratit.“ - latinské přísloví

„Štěstá tkví v tom, že se nehněváme na trny růžového keře, ale že máme radost z růží, které na tom trnitém keři kvetou.“ - arabské přísloví

STŘEDISKOVÝ SRAZ - HRADEC KRÁLOVÉ

3. – 5. 10. 2014

KOCOUR - 309. LIŠÁCI

✓ pátek jsme se sešli jako obvykle na Hlaváku pod schody. Teď nás tam bylo více než obvykle, protože jsme jeli na střediskové setkání. Původně jsme měli jet do Přelouče, ale nakonec to byl Hradec, což mě docela potěšilo, protože v Přelouči jsme byli loni a i letos tam pojedeme na vánoce. Ve vlaku jsem skončil u tří prasátek, ale místo vepřového řízku jsem dostal jen pár kousků jablka. Ale lepší než nic.

Do Hradce jsme dojeli za tmy, ale měli jsme mapu a navigaci, takže na základnu jsme dorazili bez dlouhého bloudění. Po rozdělení do kluboven jsme se šli najít a pak byla chvíle času na hraní. Na víkend dorazila i Ája, která v Hradci bydlí, proto s námi moc často nebývá. Po uložení dětí jsme vybírali trasu sobotního výletu a později v noci jsme ještě vyrazili se Sovou a Melounem za pokladem do hradeckého podzemí.

Ranní vstávání bylo náročné jako vždy, pak rychle ulovit něco k snídani a hurá ven na hru. Tam jsme děti rozdělili po třech na devět skupinek a vysvětlili pravidla. Úkol byl poměrně jednoduchý - nakupovat suroviny a vyrábět hamburgery. Ale aby to nebylo tak jednoduché, komplikovalo to dětem několik plísňů, které se je snažily dostihnout a suroviny jim zničit. Nakonec vyhrála skupinka, která již od začátku vyráběla ty nejdražší hamburgery. Přeci jen přidat surovinu za pár korun a prodát o třicet korun více se vyplatí. Před obědem zbývalo ještě něco času, proto jsme se s nelenivou skupinkou vyrazili podívat do okolí. Na prvním hřišti toho moc nebylo a tak jsme šli za řeku do parku. Cestou přes „Hučák“ jsme minuli zrekonstruovanou historickou elektrárnu, ale hlavně za ní v parku bylo docela velké dětské hřiště. Děti se rozprchly po atrakcích a já si šel do centra proběhnout letterbox.

Po obědě jsme vyrazili s vlčaty z 305ky na zastávku autobusu, odkud jsme jeli trolejbusem na okraj Hradce. Cestující snad moc nenadávali, sice jsme se do trolejbusu vešli v pohodě, ale nakupování asi třiceti lístků zabralo přes pět minut. Z konečné jsme vyrazili po galaktické stezce směrem k planetáriu. U bývalého lyžarského svahu jsme si udělali přestávku vyplněnou válením sudů a závodem do vrchu. Za rohem na nás pak čekalo Slunce a svačina, která se nakonec trochu protáhla. Po společné fotce jsme vyrazili k okraji sluneční soustavy, u Halleyovy komety jsme se zbavili silnice a dostali se k lesu, a kousek za Saturnem jsme narazili na konec Vodnické stezky vedoucí okolo zdejších rybníků. U každé z deseti zastávek nás čekala krátká pohádka, takže cesta ubíhala veseleji a od Datlíka jsme za chvíli došli k Biřičce. Počasí nám vyšlo super, u rybníka se dokonce v podvečer koupalo i několik lidí. Po dovádění na hřišti, kde jsme počkali na pomalejší, jsme okruh zakončili na zastávce. Opět pět minut tisku lístků a honem na večeři. Večer zbyl čas na hry, měli jsme s sebou plno deskovek a nejspíš Gába měl celou armádu gougounů, která okupovala přes víkend naši místnost. Navíc byl na chodbě pingpongový stůl. Sice byl bez sítky, ale to nám nevadilo. Děti si zkoušely trochu pinkat a dokonce jsme si zahráli i my vedoucí. Postavili jsem z knížek „sítku“ a mohli hrát. S Veverkou jsme nakonec Beňu se Sovou porazili. Den utekl rychle a byl zase čas jít spát, alespoň pro děti. V noci jsme se se Sovou vydali trochu se projít po městě, prohlídnout si hradeckou architekturu a ulovit několik kešek. Vrátili jsme se poměrně pozdě, ale i tak mě Sova ještě přesvědčila, abych doběhl pro jednu, co jsem nemohl bez nápovědy najít. Čtyři hodiny, ideální čas jít se proběhnout do centra.

Neděle. Pomalu se blíží čas návratu domů a tak balíme věci a uklízíme. Naštěstí jsme to zvládli rychle a můžeme si ještě zaskákat na trampolíně na dvorku a před obědem zajít na blízké hřiště, které jsme potkali v pátek v noci. Pak už se jen rozloučit s Ájou, vrátit místnost do původního stavu a po obědě vyrážíme na nádraží, odkud nás vlak odveze zpátky do Prahy.

STŘEDISKOVÝ SRAZ

PRSKAVKA - 305. SKAUTI

✓ pátek jsme se sešli na Strašnické v 17.00. Bylo nás sedm: Slavík, Čiča, Špageta, Želva, Hláska, Vzpomínka a já - Prskavka. Potom přijel Kuba, vzal si Čiču, Slavíka a Vzpomínku a jeli nakupovat. My ostatní plus Vlnka a Hermiona jsme šli na metro a jeli na Muzeum. Přijeli jsme do stanice a dveře se otevřely. A potom se zavřely. Najednou se Špageta zeptal Želvy, jestli už náhodou na Muzeu nejsme. „Jsem,“ odpověděl. „Já jsem dával pozor, jestli ty dávaš pozor.“ Tak jsme na Můstku přestoupili a jeli zpět. Na Hlavním nádraží jsme počkali na vlčata a potom jsme se společně vydali do Hradce Králové. Dorazili jsme do hradecké klubovny, dali si večeři, zahráli pár her a šli spát.

V sobotu ráno jsme šli na rozcvičku, nasnídali se a začali jsme krájet různé suroviny do „činy.“ Po dobře odvedené práci jsme šli hrát hry do parčíku. Následně jsme k obědu měli již zmiňovanou „činu“ s tunou sojového granulátu. Po poledním klidu jsme šli do centra Hradce a nastal kulturní program. Na náměstí jsme se rozdělili do skupin a měli jsme najít jednotlivé památky. Následovala procházka po městě s odborným výkladem od Lovce. Když jsme se vrátili, byla večeře - znovu s granulátem a večerní program plný her. Potom jsme šli spát.

V neděli ráno nebyla rozcvička, takže jsme se nasnídali a hráli jsme hru Plíseň, přičemž Slavík chtěl být plíseň, ale Kuba mu jeho toužebné přání nespínil. Vyhrál jsem já a Vlnka. Po obědě jsme měli najít co nejzvláštnější věc za 15 korun. Vyhrála Víky, která přinesla doutník. Poté byl závěrečný nástup, návrat domů a rozchod opět na Strašnické.

10 KLUBOVEN, 309KA A TOM STŘELKA

STANDA, ZAKLÁDAJÍCÍ ČLEN ODDÍLU

Zase jsme přišli o klubovnu, ve které jsme byli skoro dvaadvacet let! Podíváme-li se do dlouhé historie oddílu, není to poprvé.

Když byl náš oddíl v únoru 1962 založen, scházeli jsme se ve třídách Odborného učiliště TOS

Hostivař v Dubečské, nebo v kabinetu Vládi Zmrhala. Po dlouhém hledání se nám podařilo sehnat v první půli r. 1963 místnost a vybudovali **první klubovnu** v ulici Nad Primaskou 43. Byla v suterénu domu o jedné místnosti, ale byla naše. Členů přibývalo, tak jsme hledali dál a našli. První klubovnu jsme v r. 1965 předali Atrimu a oddílům našeho střediska (v té době TJ Dynamo Strašnice).

Druhá klubovna byla Věšínova 255. Zadní (původní) domeček tohoto starého činžovního domu. Nejdříve jsme v r. 1964 vybudovali dvě místnosti, později (1966) jsme získali i

třetí, kde byla dílna a fotokomora. Přišel rok 1968 a soukromý majitel dům prodal Bytovému družstvu. To dům odstřelilo a vybudovalo místo něj panelák. Oddíl přišel skoro o všechno, plánované zapojení do Junáka (byli jsme v TJ Tatran SZP) se již neuskutečnilo. Scházeli jsme se po kavárnách, restauracích či na výletech.

Ve školním roce 1971-72 jsme založili družiny dětí na staré škole ve Strašnicích (91. PS Janka Fabriho), kde jsme se scházeli ve třídách a byli zde až do r. 1977. TJ Tatran SZP nám poskytl v roce 1972 místnost po bývalé přidružené výrobě na Vinohradech. To byla **třetí klubovna** – Záhřebská 23. Malá, ale oddílová. Všechno naše vybavení se soustředilo sem, vybudovala se fotokomora. Klubovna se stala sídlem družiny Ochránců přírody. Ostatní družiny jí ale navštěvovaly také, konaly se zde různé besedy, setkání, promítání filmů a podobně. V klubovně jsme byli od r. 1972 do r. 1989, kdy jsme jí po 17ti letech museli opustit pro modernizaci Vinohradských domů. Mezi tím jsme se také scházeli v letech 1976 až 1990 ve třídách ZŠ Jahodová na Zahradním Městě, kde jsme byli oddílem 117. PS Paprsek.

Za **čtvrtou klubovnu** se dá považovat buňka na novém hřišti TJ Tatran SZP - ČAFC v Záběhlicích, kterou jsme užívali v letech 1985–1990, hlavně pro hry a také sportování.

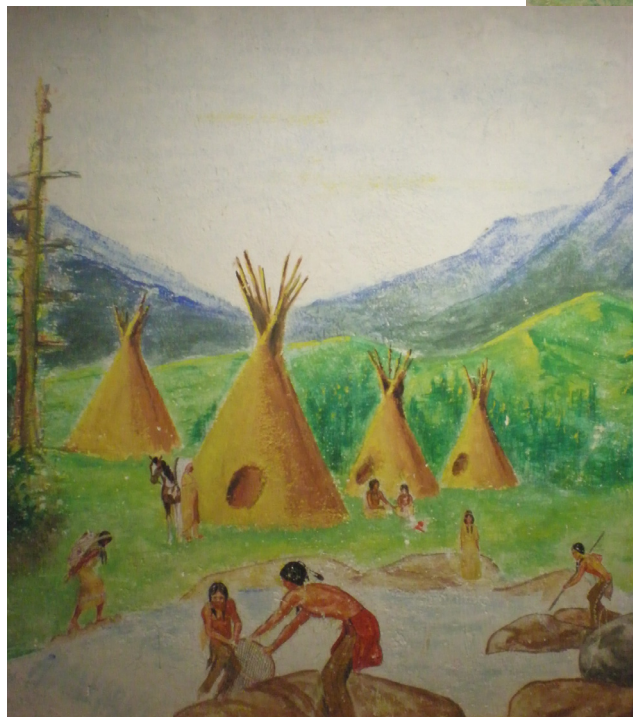

Pátou klubovnou byla Záběhlická 12. Po velkém snažení byla získána koncem roku 1988 v přízemním bytě o dvou místnostech. Budovalo se za pomoci rodičů i dětí a v roce 1989 jsme sem přestěhovali Záhřebskou. Klubovna, sklad, kuchyňka či fotokomora prostě hezká klubovna. V rámci restitucí byl dům v roce 1991 vrácen potomkům bývalých majitelů a my museli okamžitě pryč. Věci se umístily v buňce na stadionu v Záběhlicích a byly zde až do roku 1997, kdy jsme museli odejít z TJ ČAFC Praha.

Šestou klubovnou byl na necelý rok v letech 1991-1992 nouzový domek v kolonii na Bohdalci zapůjčený od Obecního úřadu Prahy 10.

Sedmá klubovna byla pak (to již jsme byli rok 1998. oddílem našeho střediska) středisková klubovna Černokostelecká 50. Sem jsme se stěhovali z Bohdalce a byli v ní vlastně nejdéle.

Osmou klubovnou byla na necelý rok 1995 vlastně naše první klubovna Nad Primaskou 43 (bylo zde i několik věcí z původního vybavení, např. židle s podpisem Standa, Vláša...).

Devátá klubovna - U hranic 11. Sem se nastěhovali naši Lišáci v letech 1996-97. Působili zde do roku 2011, kdy se pro malé množství včlat po odchodu většiny ke skautům přestěhovali na Jižní Město.

Přesněji do **desáté klubovny** v Donovské ulici – do Sborového domu Milíče z Kroměříže. Lišáci zde sídlí dodnes.

Praha 10 se velmi stará o zájmové organizace. Klubovna Černokostelecká 50 šla do privatizace. Středisko, ani oddíl nemá minimálně 305.960,- Kč požadované Prahou 10. Tak nás prodali ve veřejné nabídce volných prostor! Nejen nás, ale i další skautské oddíly a střediska. 309. oddíl se po 22 letech musí do konce října 2014 vystěhovat. Zase

jste přišli o mnohé věci. Vybavení se ale z velké části podařilo zachránit, neboť máme (zatím) na Zahradním Městě - Jasmínová ulice pronajatý sklad od druhé poloviny 90. let.

Tento krátký příspěvek asi není určen těm nejmladším čtenářům, nicméně trochu osvěty do Lokali určitě patří. Dovolím si Vás velmi stručně seznámit s několika skutečnostmi, o kterých se sice „tak nějak“ ví, ve společnosti se o nich někdy i mluví, přesto k nápravě současného stavu zatím nedochází. Otázka zní: „Jak jsou na tom se zdravím mladí lidé v ČR?“

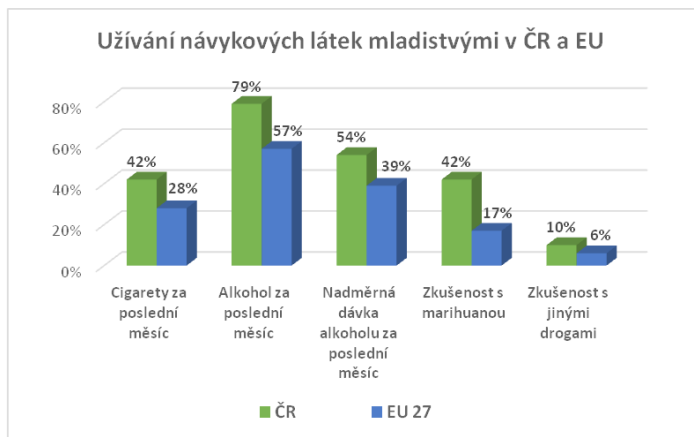
Mladí lidé pociťují ve srovnání se staršími věkovými kategoriemi daleko méně problémů v oblasti svého zdravotního stavu. Z dostupných výzkumů víme, že téměř dvě třetiny (65,3 %) mladých lidí ve věku 16–24 let posoudily v roce 2010 svůj zdravotní stav jako velmi dobrý, třetina (30,4 %) jako dobrý a jen 3,3 % jako uspokojivý. Přesto skoro polovinu 15letých děvčat a jen o něco menší skupinu stejně starých chlapců minimálně jednou týdně trápí bolesti hlavy a více než třetina děvčat a skoro stejně chlapců si stěžuje na bolesti krční páteře, ramen a zad.

Nadváha a obezita

Zásadním problémem ovlivňujícím dlouhodobě zdravotní stav je neustále se zvyšující procento dětí a mladých lidí, kteří trpí nadváhou nebo dokonce obezitou. Přitom nadváha a obezita v dětském věku má závažné zdravotní důsledky v oblasti fyzické (kosterní, svalový, kardiovaskulární systém), psychické i sociální. Rovněž také už víme, že v populaci 11–15letých trpí nadváhou pětina chlapců a desetina dívek (ve výskytu nadváhy a obezity chlapci výrazně převyšují dívky ve všech věkových skupinách), mezi 15–24letými má nadváhu dokonce 32,9 % mužů, 5 % je potom obézních.

Návykové látky

Stejně závažným problémem je rizikové chování jako je užívání alkoholu, tabáku nebo dalších návykových látek, nesprávná výživa nebo nedostatek pohybové aktivity aj., které zvláště v tomto období může mít později dlouhodobé a celoživotní následky. Za poslední dobu přibýlo zvláště děvčat kolem 16 let, která jsou pravidelnými kuřačkami (je jich skoro 45% a předešla tak své chlapecké vrstevníky). Rozhodující vliv na kouření mládeže má jednak vrstevnická skupina a zejména domácí situace: tam, kde kouří rodiče (zejména matka), je více než 70% pravděpodobnost, že se pravidelnými kuřáky stanou i jejich děti. Z výsledků výzkumů vyplynulo, že rizikové chování je velmi často kombinací více jevů zároveň, pokud např. mladý člověk v době dospívání kouří, bude rovněž častěji inklinovat také ke konzumaci alkoholu. Pití alkoholu, pravidelné kouření tabáku a marihuany dospívajícími zůstává dlouhodobě závažným problémem, ve kterém česká mládež drží v Evropě smutný primát.

Příspěvek je volně převzat z publikace **Bez růžových brýlí, Naše mládež očima výzkumů a náš svět i život v něm očima mládeže** (Dům zahraničních služeb, 2014)

MIKULÁŠSKÉ PATOVÁNÍ

ZI LESNÍM ČERTEM BARNVABÁSEM

PROCHÁZKA PRO RODIČE S DĚTMI

NEDELE 30. 11. 2014

START: 13:00 - 14:30

NA ZASTÁNKĚ AUTOBUSU ŘEPCICKÁ
V HOSTIVIAŘI

CÍL: DO 16:00 V HOSTIVIAŘSKÉM PÁRKU

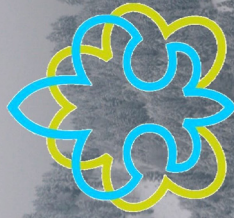
DÉLKA: 3 KM

SIJZDNÉ S KOČÍRKEM

2 STANOVISŤE S PROGRAMEM PRO DĚTI

NA ZÁVĚR OPĚKÁNÍ BUŘTŮ, KTERÉ BUDOU

V CÍLI K DISPOZICI ZI MALÝ POPLATEK

UJINI, SKAUTI - STRANICE.CZ

PŮŘÍDÍ JIJIČEK - SÍLAZ SKAUTŮ A SKUPTĚK ČR,

STŘEDISKO J. KUBY, FRANKA 10

ZI SPOUPRÁČE KĚT PRAHA - KARLOV - STŘELKA

Ahoj,

na konci srpna jsem se zúčastnil zážitkového kurzu jménem Fons. Jedná se o kurz zaměřený na sebepoznání, seberozvíjení a to jak ve sféře mé vlastní a to tedy urovnání si svých vlastních myšlenek a cílů, tak ve sféře komunikace a řešení konfliktu s druhými.

Pokud bych měl popsat nějaký zážitek z Fonsu, tak by to byla asi Cesta za sny. Ačkoli to asi není ten nejúžasnější ze všech úžasných zážitků, tak tento se mi bude asi popisovat nejlépe. O co tedy šlo. Zpočátku jsme dostali úkolem si na mapě Krkonoš poznačit pět různých zajímavých míst ve vzdálenosti 5, 8, 10, 11, 13 kilometrů. Dalším krokem bylo sepsat si 5 svých největších snů. Ty se pak symbolicky umístily na zvolená místa. Rozdělili jsme se do trojic a dostali jsme další instrukce. Tak jak jsme byli, tak jsme měli 24 hodin na to dosáhnout svých snů. Ovšem mělo to háček a to sehnat suroviny na chleba, pokud možno každou od jiného člověka a za nějakou malou službu, a cestou ho upéct. To symbolizovalo všednodenní záležitosti, které nás doprovázejí na cestě za našimi sny. No a nyní se můžu konečně vrhnout na samotnou cestu. Ještě jsme dostali takový ten typický Honzovský raneček, ale bohužel bez buchet, ale s nějakou tou tatrankou, jablkem a okurkou. Jako první cíl, jsme si s Vojtou a Pétou vytyčili Liščí horu. Cestou k ní jsme narazili na nějakou horskou boudu, která nevypadala úplně opuštěně - tak jsme šli zkusit štěstí. Otevřel nám takový typoš, chlapík, který měl vizáž kriminálního co po deseti letech vylezl z vězení a navíc, když na nás spustil, tak měl takový děsivě sípavý hlas. Nakonec se z něj vyklubal těžkej pohodář, který krom toho, že nám věnoval pytlík mouky, taky poradil, co a jak potřebujeme na chleba. No a tak jsme si to kráčeli dál a po různu hledali nějaké suroviny, zkrátka měli se fajn. No ale jak čas pokročil, tak jsme se začali rozhodovat, zda půjdeme dál přímo za našimi sny anebo si upečeme někde chleba a snad i nocleh. Jedním z našich cílů byla Sněžka a tam bychom asi těžko sháněli pec a teplou postel, navíc jsme si řekli, že jsme nikdy nepekli chleba, proto se našim novým snem a cílem stalo upečení vlastního chleba. No a kvůli tomu jsme se vydali do Pece pod Sněžkou.

Cestou jsme ještě sehnali zbylé suroviny, ale stále jsme nemohli sehnat místo, kde chléb upečeme. Přece jen v hospodách či restauracích nás pochopitelně nechtěli a ani nemohli pustit do kuchyně a navíc co jsme se tak ptali po chalupách, tak neměli ani trouby nebo pece. Ale štěstí nám přálo a zkrátka se nám podařilo najít chalupu s pecí. Otevřela nám starší paní a samo sebou při otázce: „Dobrý den, prosím Vás, nemohli bychom si u Vás upéct chleba?“ na nás vyřeštila oči a vypadala velice nedůvěřivě, což se vůbec nedivím. Přece jen po horách nechodí příliš mnoho lidí a nežádají o upečení nějakého pečiva. Ale když jsme tam vytáhli tu mouku a další propriety a navíc jsme jim pomohli s nějakým dřevem, tak povolila a dokonce se s námi do toho pustila s neuvěřitelnou vervou. Navíc nás ještě pozvala na večeři a příjemně jsme si tam s rodinkou popovídali.

Čas se nachýlil, chléb byl upečen, my jsme se rozloučili a šli hledat místo na přespaní. Už bylo docela pozdě, navíc se schylovalo k bouři. Rozhodli jsme se, že se kousek vrátíme a zkusíme štěstí v sokolovně, ve které jsme se byli zeptat na pec, ovšem měli tam jen elektrické vařiče. Zakleпали jsme na dveře. Nikde nikdo, ale z patra byl slyšet bujarý hovor. Vyšli jsme tedy do patra a našli místnost, odkud se hluk linul. Jakkmile nás majitelka sokolovny s jejími přítelkyněmi spatřila, rozesmála se a říkala: „Už jste asi osmí, pec nemáme a chleba tu neupečete!“ Ale hned jak spatřila náš chléb, objevil se v její tváři obdiv a s radosti nás ubytovala v jedné z místností. Byli jsme za to moc vděční, protože ve chvíli, kdy jsme vstoupili dovnitř, se spustil mohutný slejvák. Navíc nám přinesla ještě jednu večeři. No a tak jsme se krásně najedli, prospali a ráno asi v 5 jsme vyrazili na cestu, abychom to všechno stihli. Ještě jsme nechali čtvrtku chleba v sokolovně a druhou u chalupy kde jsme ho pekli, tak snad aspoň přišel k chuti.

Naším nejdálším cílem byla Sněžka, na kterou jsme museli vylézt do osmi, abychom se do půl dvanácté stihli vrátit do chalupy. Po takovém výšlapu jsme si dali náš chleba, chvilku se 12 kochali krajinkou a pak jsme zase štrádovali domů.

ROZHOVORY O KURZECH

S KULDOU:

Kdy a na jakém kurzu jsi byl?

Letošní léto poslední týden v srpnu jsem byl na FONSU, což je kurz, který je zaměřený na sebezpoznání, seberozvíjení a určení sama sebe.

Kdo a jak tě na kurz dostal?

Na silvestrovské oslavě mě Marek přemluvil, abych se na FONS přihlásil.

Co jsi od kurzu očekával? A splnilo se to?

Přiznám se, že jsem od toho kurzu nic neočekával, jel jsem tam v podstatě na slepo. Prostě se uvidí.

S jakým pocitem jsi na kurz odjížděl?

S pocitem odevzdanosti. Příliš se mi tam nechťelo, v tom týdnu totiž byla spousta akcí, kterých jsem se chtěl zúčastnit, ale když už jsem seděl ve vlaku, tak jsem si řekl, že si to tam aspoň pořádně užiju. No a udělal jsem dobře, že jsem zůstal sedět v tom vlaku a nevyskočil za jízdy. Stálo to za to.

Líbilo se ti tam? Proč?

Bylo to supr. Suprová atmosféra, supr lidi. Program mi taky vyhovoval úplně ideálně, jako kdyby ho dělali přímo pro mě. Ale záleží samozřejmě na vkusu, mně to sedlo.

Jaký byl tvůj nejlepší zážitek z kurzu?

Suprová byla hodina salsy, ale to není ten nejsuprovější. No, těžko říct, celé to byl jeden velký nejlepší zážitek.

A jaký byl ten nejhorší/nejvíc šokující zážitek?

Přiznám se, že mě překvapilo, že mě tamější atmosféra přinutila dobrovolně vlézt do studené vody.

Udržuješ kontakt s lidmi z kurzu?

Jo. Určitě. Už jsme měli pár různých pokurzovních srazů a jsem přesvědčený, že to bude pokračovat dál, že to není jen setrvačnost.

Doporučil bys kurz všem?

Doporučil bych ho všem, ale asi není pro všechny. Dobře, tak mě nenapadá nikdo, pro koho by FONS nebyl, i když program je trochu specifický. A ani není podmínkou být skautem, takže na něj může v podstatě kdokoliv. Byť pravda, na letošním FONSU byl jen jeden neskaut a dvacet skautů. Ale to je asi pochopitelný.

A ty sám, kdybys mohl, vrátil by ses tam nebo jel podruhé?

Určitě. Sice už by to asi nebylo ono, ale kdyby se naskytl možnost, milerád bych si to zopakoval.

Plánuješ zúčastnit se dalších kurzů?

Samo sebou, to je jasný, přece. Uvažuji o táboru Naděje, co mi doporučila jedna kamarádka z FONSU.

Chceš něco dodat? Máš pocit, že by se čtenáři Lokali měli od tebe dozvědět ještě něco o tomto kurzu?

Víc toho vědět nepotřebujete. A jestli máte pocit, že vám nějak stagnuje život a že spadáte do stereotypu, tak jeďte na FONS.

MOUDRA MOUDRÝCH ŘÍMANŮ

Chťejme, ať zdravá mysl nám zůstane ve zdravém těle. - Iuvenalis

Jeden každý ať zná vlastní cestou svou jít. - Propertius

Začátky všech věcí jsou nepatrné. - Cicero

Hojnost námětů vede k hojnosti slov. - Cicero

Štěstí tvého života záleží na povaze tvých myšlenek. - Marcus Aurelius

ROZHOVORY O KURZECH

S MĚDOU:

Kdy a na jakém kurzu jsi byl?

Byl jsem na Vlku. O prázdninách, pak v říjnu a listopadu.

Kdo a jak tě na kurz dostal?

Na kurz mě dostal Ježek. Jak? Asi společnými rozhovory. Myslím, že díky němu teď funguji u vlčat:)

Co jsi od kurzu očekával? A splnilo se to?

Já jsem očekával změnu. V sobě. A jel jsem tam s tím, že se chci změnit a naučit se vychovávat vlčata/světlušky. Myslím, že se to splnilo. Protože mě to opravdu moc baví.

S jakým pocitem jsi na kurz odjížděl?

S nervozitou. Ale nakonec jsem byl rád.

Líbilo se ti tam? Proč?

Líbilo a moc. Protože nejlepší lidi, kolektiv a aktivitu. Nedá se to jednoduše vyjádřit.

Jaký byl tvůj nejlepší zážitek z kurzu?

Asi zkoušky. Jelikož jsem se na to ani nekoukl a pak jsem prošel na 2,1,2.

A jaký byl ten nejhorší/nejvíce šokující zážitek?

Žádný nebyl.

Udržuješ kontakt s lidmi z kurzu?

Ale jistě.

Doporučil bys kurz všem?

Hloupá otázka. Ano. Všem co mají zájem o to, stát se lepšími. Nejen ve svých očích, ale i v očích vedení.

A ty sám, kdybys mohl, vrátil by ses tam nebo jel podruhé?

Jel bych podruhé i bych se tam vrátil.

Plánuješ zúčastnit se dalších kurzů?

Určo! Plánuji vůdcovky.

Chceš něco dodat? Máš pocit, že by se čtenáři Lokali od tebe měli dozvědět ještě něco o tomto kurzu?

Jasný, že měli. Jsem rád, že se na to ptáte. Čekatelky a Vlk není jen o učení a přednáškách, je také o kamarádství, nových zvycích a změně. Je škoda myslet si, že kurzy jsou jen další učení. Je to zábava. Přinese to inspiraci, obrovskou motivaci a hlavně super pocit toho, že konečně dělám něco pořádného pro sebe, ale i pro ostatní a o tom to je.

S MILÍNEM

Kdy a na jakém kurzu jsi byl?

Byl jsem na čekatelském kurzu Netopýr.

Jak nebo kdo tě na kurz dostal?

No - první myšlenka nebyla moje, ale Medvěda. Mudrc mi napsal pár odkazů na různé kurzy a já si jeden vybral. Pak jsem si všechno už zařídil sám.

Co jsi od kurzu očekával? A splnilo se to?

Vlastně jsem nevěděl, co čekat. Myslel jsem, že budeme sedět celé dny někde v klubovně a oni do nás budou hustit plno neužitečných informací a nakonec si napíšeme jeden hrozně dlouhý test. A jestli se to splnilo? Jsem rád, že ne.

S jakým pocitem jsi na kurz odjížděl?

My jsme měli dva víkendy a jeden 9 denní tábor. Z každého jsem odjížděl s vážně dobrým pocitem a spoustou zážitků.

Líbilo se ti tam? Proč?

Ano, líbilo. Nejen, že jsme tam měli prima partu, ale přednášky byly zábavné.

Jaký byl tvůj nejlepší zážitek z kurzu?

Nejlepší zážitek asi nemám, protože celý kurz byl super.

A jaký byl ten nejhorší/nejvíc šokující zážitek?

Nejhorší zážitek? Tak ten asi taky nemám. Na druhou stranu šokující bylo, když nás vytáhli v dešti ven z tábořiště, dali každému jednu celtu a my měli najít nějaký kopec, kde jsme měli přespat zabalení do cely - což byl ve skutečnosti dobrý zážitek.

Udržuješ kontakt s lidmi z kurzu?

S lidmi z kurzu se občas vídám, naposledy jsem byl na oslavě narozenin jednoho kamaráda z kurzu.

Doporučil bys kurz všem?

Tenhle kurz byl dost prima. Ale já si myslím, že žádný kurz není vlastně špatný, jen je potřeba si najít kamarády, se kterými si užijete spoustu srandy. A jestli bych tenhle kurz doporučil? No, jestli nebudete mít vyložené smůlu na lidi, tak si ho určitě užijete, takže jo.

A ty sám, kdybys mohl, vrátil by ses tam nebo jel podruhé?

Rozhodně.

Plánuješ zúčastnit se dalších kurzů?

Teď v hledáčku žádný nemám, ale kdybych měl čas, tak bych někam určitě jel a ani by to nemusel být nějaký vzdělávací jako ČLK nebo vůdcáky, klidně bych jel na nějaký zážitkový.

Chceš něco dodat? Máš pocit, že by se členáři Lokali měli od tebe dozvědět ještě něco o tomto kurzu?

Závěrem bych asi dodal, že čekatelky byly asi ta nejzábavnější věc z mých prázdnin a každému bych doporučil, aby si udělal čas a na nějaký kurz jel a nebál se toho.

---

zamyšlení

JEN DVA KRÁTKÉ ODSTAVCE K VOLBÁM

MUDRC

Letošní komunální volby jsem sledoval zpovzdálí. Jak vrcholící kampaň, tak samotné volby a teď i povolební jednání. Když píši tento článek, je poklidná poslední říjnová neděle. Když vy ho čtete, už máte pravděpodobně doma vánoční výzdobu. Odsud mi připadá, že demokracie u nás dostala velkou šanci. Na mnoha místech volby vyhrály malé místní strany a hnutí bez vazeb na velkou politiku, vzniklá často ze zoufalství, co se na radnicích děje. Já teď jen doufám, že obstojí. Víím, že to nebudou mít jednoduché. Např. na Praze 11 v posledním roce vlády stará koalice pro jistotu zadlužila radnici na mnoho let dopředu - kdyby náhodou. Přeji jim všem, aby se podařilo mnoho dobrého.

Co napsat k volbám k nimž povolanejší napsali už tak příliš mnoho? Snad jen to, že i když většina členů našeho střediska volit přirozeně nemohla, doufám, že se alespoň někteří podívali s rodiči do volební místnosti, nebo třeba jen zapřemýšleli, co jim v jejich okolí chybí a na co by se měly dávat peníze. Ti plnoletí byli jistě zodpovědnější než já a k volbám šli. Do zastupitelstev nelze volit ze zahraničí, jinak bych k volbám samozřejmě šel i já. Demokracie je křehká a měli bychom se všichni aktivně snažit si ji udržet. Jinak si ji totiž nezasloužíme.

Chceme-li skutečnou demokracii, musí především každý vládnout sám sobě. Nebát se a nekrást. Nechtít žít zdarma a na úkor druhých. Každý osobně musí seznat, že jedině za užitečnou práci a se skutečnou kvalifikací pečlivě odvedenou může přijít odměna... Život je zkouška, nic není za nic.

-MIDLOCH

KONFERENCE KE 100. VÝROČÍ NAROZENÍ ČETAŘE ARNOŠTA HRADA

Muzeum čs. opevnění K-S 14 „U cihelny“ a Odbor kultury Úřadu městské části Prahy 8 uspořádali dne 9. října 2014 v Grabově vile u Libeňského zámku konferenci k 100. výročí narození četaře Arnošta Hrada, který našel svou smrt 3. října 1938 v pevnosti K-S 14 u města Králíky a pohřben je na místním hřbitově v Praze 8 - Bohnicích, kde bydlel. Ředitel muzea čs. opevnění K-S 14 „U cihelny“, Ing. Bc. Richard M. Sicha, předal čtyři medaile podporovatelům muzea, kteří se také pravidelně starají o

uctění památky tohoto hrdiny. Za 35. OS klub převzal medaili četaře Arnošta Hrada s číslem 002 bratr Vladimír Chochola - Logan. Medaile s číslem 001 se neuděluje a je trvale zařazena do sbírek muzea.

Přítomni za 35. OS klub byli také Marina Hužvárová a Karel Skála - Sabu. Ředitel muzea ocenil pravidelné vzpomínky našich skautů na Arnošta Hrada u jeho hrobu, kde byla zásluhou Logana a 35. OS klubu instalována pamětní deska. Dále ocenil skautský časopis Lokali, na jehož stránkách se na četaře Arnošta Hrada často vzpomíná. Lokali dlouhá léta vydával plk. Dr. Karel Skála - Atri a nyní pokračují v této činnosti Atriho nástupci, další členové 35. střediska Junáka z Prahy 10. Konference byla velmi zajímavá. Bylo tam řečeno mnoho zajímavého ze života četaře Arnošta Hrada a také o historii čs. opevnění a událostech roku 1938. My členové 35. OS klubu moc děkujeme za pozvání a ocenění, kterého si velmi vážíme!

DOPLNĚK SKAUTSKÉ PRAXE Č.2

MIDLOCH MIDDLOCH

Na potlachu v Mariánském údolí mi k mé africké skautské praxi jedna kurážná skautka zvedla poněkud hrůzou rozřesený hlas: „A co hadi!“ Každý se bojí hadů, ale to až příště. To, co otravuje a je i nebezpečnější, je všude hmyz a v Africe i jná dotěrná havěť včetně opic.

Tedy Peta, zkušená africká Angličanka, „černá pod kůží“ (jak sama říkala), nás i světlušky nabádala po jídle: „Hned umýt nádobí, neumyté nádobí přitahuje hmyz.“ Každý v civilizovaném světě ví, jak je mytí nádobí otravná činnost a tedy ti obzvláště nepečliví, neřku-li líní, nechávají v kuchyni narůst kopce špinavého nádobí a pak jsou celí diví, odkud jsou ty mouchy?

Tedy ve skautské praxi nikde nenajdete co s nádobím, a že se musí hned očistit a umýt. Ba i na Staňkovském jezeře v táboře Sedmačtyřicítka, se nechtělo některým hned po jídle umýt svůj ešus, přestože jinak byli duchem čilí. Co ale dělali? Dávali ho do vody na pospas vlnkám a kaprům! Také metoda, ale pozor na rybičky. „Chytří“ se zoufáním zjistili, že jim ešus zmizel. Ano, ešusy a jiné nádobí kapři odstrkali z mělčiny, aby je nikdo v hodech nerušil. Pak se to všechno muselo pracně lovit. Takže dvojí činnost, i když s legrací. I když pak nádobí zatěžovali kameny proti kaprům a proudy, metodu nedoporučuji. Všude na světě, hned po jídle všechno pořádně umýt a uklidit. Že se v přírodě u nás může použít k drhnutí tráva a písek ze dna čistých říček je jasné. Ale jinde ne, včetně Botiče. I když ho Pětatřicítka právě vyčistila. Kdokoliv si zachce nad nádobím lenošit, vzpomeň si na tu „černou pod kůží“. Ta měla světovou praxi. Přesto, nebo právě proto, dostala z Kongo River říční slepotu z neopatrné čistoty! Tedy přes praxi, mozek především! Pro povzbuzení ještě dnes, když myji nádobí, hlásím: „Družina Jestřábů, nádobí umyla, utřela, uložila a uklidila celou kuchyň!“ Všechno může být legrace, nebo si z toho zábavu udělat.

Leč dále, když jsme na safari v Kafue South jeli na jednu ze „smyček“ za pozorováním zvířat, nechali jsme stany nestřeženy. Kdo by zde kradl! Samozřejmě, že jsme stany zazipovali a všechno jinak uklidili. Když jsme se pozdě odpoledne vrátili a já otevřel náš tropičák (Safari Duo), strnul jsem. Na volné podlážce a po zavazadlech ležel hnědý prach: „Eská! Lidičky podívejte!“ Všichni se seběhli. Eska spráskla ruce a vybuchla smíchy. Všechno pokakaováno a prázdná krabice pohozena do kouta předsínky stanu. Přestože stan byl určen pro safari, měl vřitu podlážku jen v ložnici. Verveti, malé africké opičky s dlouhým ocáskem šedo zelené srsti, mezi námi nejdřívější z opičího národa, podlezly pod celtu do předsínky a tam si zařadily. Nějak otevřely Esčí zásobák (plátěnou brašnu) a vytahaly z něj kde co. To, co nebylo neprodyšně uzavřeno, snědly či odnesly. Co se jim podařilo otevřít, jako tu krabici s kakaem, otevřely a když jim to, jako ten kakaový prášek, nechutnalo, z nějaké opičí zlomyslnosti či pro naši zábavu, rozspaly a rozházely po celé předsínce. I Peta a světlušky se mohly uchechtat. Ona zkušeně drží své zásoby v kufru své Fordky. Začala se připravovat večere. Ale najednou: „Snake“ - had! Eska podávala z našich zásob Petě průhledný plastický pytel s ananasy a já v něm uviděl hada: „Snake!“

Londýn, 6. 6. 2014 - pokračování příště

CO PRAVIL FRANZ KAFKA:

“Jistým bodem počínaje už není návratu. Toho bodu je třeba dosáhnout.”

“Kdybys kráčet po rovině, usilovně se snažil jít kupředu, a přesto nepostupoval, byla by to zoufalá věc; ale protože šplháš po strmém svahu, asi tak strmém, jako se ty sám jevíš při pohledu zdola, může být ta nemohoucnost způsobena také jen sklonem terénu, a nemusíš zoufat.”

“Má pocit, že si svým životem překáží v cestě. Tou překážkou si pak zase dokazuje, že žije.”

JAMBOREE 2014 V DOKSECH

O prázdninách jsem přesídlila do Doks a hned mne tu čekala příjemná zpráva – bude se tu konat mezinárodní setkání skautů – Jamboree 2014.

Už několik dní před zahájením se po městě objevily šipky s nápisy, kudy se dostanou účastníci do tábora na Poslově mlýně. V sobotu jsme potkávali první mladé skautíky s batohy, většina pak přijela zvláštním vlakem.

Slavnostní zahájení v neděli 3. srpna přenášela i Česká televize. Já s Veverou jsme se na návštěvu vypravily hned v pondělí. Nevěděly jsme, jestli se do tábora dostaneme, návštěvní den byl ohlášený na čtvrtek a vstupenky už byly rozebrány. Ale odvážnému štěstí přeje.

Cestou k tábořišti jsme potkávaly skupinky skautů různých národností. Ti nás nasměrovali na louku k velkým stanům, protože do samotného tábořiště byl vstup zakázán.

K naší radosti jsme hned v prvním stanu objevily skautské muzeum. Bratři, kteří se nás ochotně ujali, znali moc dobře naše Lokali, Atriho i Logana. Provedli nás výstavou skautských krojů a historie skautingu.

Potom jsme se vydaly kolem louky a mohly sledovat skupinky skautů při rozmanitých činnostech. Někteří stříleli z luku, jiní připravovali Setonův hrnec, ve velkém stanu roztápěli kovářskou výheň, prostě všude se něco dělo.

Nechtěly jsme vyrušovat, tak jsme vyfotily pár snímků jen zpozzdálí.

Cestou zpět jsme se stavily u skautské klubovny, kam jsme v devadesátých letech z Prahy často jezdili. Vzpomínala jsem, jak jsme ve skalách hráli Papoušky, jak u táborového ohně někteří skládali svůj slib. Ke klubovně vedou nové schody, jinak je vše při starém.

Vzpomínám na Vás na všechny z mého nového bydliště a ještě jednou děkuji za Vaše pozdravy.

Srdečně zdraví Kendy

SLOVO ČÍSLA: UNCONDITIONAL [ˌʌŋkənˈdɪʃənəl]

= NEPODMÍNĚNÝ, BEZPODMÍNEČNÝ

ANKETA

JAKÝ MÁŠ LÉK PROTI SPLÍNU? (PTALY SE HERMIONA A VLNKA)

POMNĚNKA: Přátelé a lidi co mi rozumí, ale vždy mě podrží má spřízněná duše.

MEDVĚD: Je to různé, ale většinou depku nemám a když ji, tak na ní hned zapomenu.

MRŇOUS: Spoustu dílů seriálu.

VICKY: Jsem optimista a nemám depky.

BREPTA: Kávička, dort, nákupy?

LOVEC: Kamarády.

ŽVEJK: Nejlepším lékem na všechny splíny, špatné nálady a uvolnění napětí je sport. Nic nevyčistí hlavu tak, jako ježdění na ledě nebo běhání s lakroskou do vyčerpání.

ŽELVA: Pořádná rocková hudba.

TECKLIS: Z nejhoršího se vyspat, chvíli něco tvořit a pojistit to dílem oblíbeného seriálu nebo dobrou hudbou. Setkání s kamarády taky pomáhá.

MELOUN: Naštvat bratra.

BART: Sport

JEŽEK: Společnost dobrých přátel.

KULDA: Dobrou náladu :D

KLÁRA: Teplou koupel a čokoládu.

ŽABKA: Práci a spánek. Jo! A kytara. Hra na kytaru pomůže vždycky. Taky pomáhá jít si zaběhat, ale na to se musím hrozně motivovat a to při špatné náladě jde... špatně.

ŠPAGETKA: Jít někam za kamarády nebo se projít.

MURPHYHO ZÁKONY

Jestliže zůstáváš klidným, zatímco ostatní ztrácejí hlavu, je to neklamná známka toho, že jsi problém nepochopil

Může-li se pokazit více věcí, bude to ta, která napáchá nejvíce škody. Pokud je ještě nevhodnější doba, aby se něco pokazilo, pak se to stane až v ten okamžik.

Nic není tak jednoduché, jak to vypadá.

Velmi často čteme v nějaké knížce či pohádce, že se někdo vrátil do minulosti. Natálka Skálová, která kreslí obrázky pro naše příběhy v Lokali, odjela v den svých desátých narozenin - 28. 5. 2014 - na školu v přírodě a tak jsme 29. května 2014 vyrazili pouze se synem Danielem, po stopách dávného výletu.

Rozdíl byl asi 40 let. Píši asi, protože Atri má výpravu na Malý Mlýnek ve třech kapitolách. Byli jsme tam několikrát. Já ale příběhy spojím do jedné kapitoly. Vrátili jsme se tedy do začátku sedmdesátých let a vyjeli do Miletína u Humpolce, kde naše výprava začíná. Jeli jsme starší škodovkou, bez dálniční známky. Dálnice se tehdy teprve stavěla a my jeli po staré benešovské silnici do Benešova a na Vlašim. Tam jsme přešli železniční trať, která tehdy ještě vedla až do Dolních Kralovic, které zakrátko zatopila voda Želivky. Vlaky tam ještě tahaly parní lokomotivy řady 433, ale o tom si napíšeme více, až pojedeme vlakem na Blaník.

Z Vlašimi jsme jeli na Čechtice, kde jsme nakoupili zásoby a svíčky. Pak už byly Senožaty, známé fotbalové hřiště, kde Atri vstřelil legendární branku v první minutě utkání, most přes Želivku a Miletín. Podíváme se k našemu táboru, ke třem borovicím a pokračujeme ke zvonici ve Lhoticích, kam jsme často chodili ve dne na procházky a v noci na hřbitov na Bobříka Odvahy.

Pak už jsme pokračovali směrem na Humpolec - jako před čtyřiceti lety. Navštívili jsme opravený hrad Orlík, udělali pár fotek a poslali několik sms pozdravů, např. Berdymu do Uhřetěvesi nebo Kendy do nového bydliště v Doksech.

Dalším místem na trase našeho putování byl Herálec a obec Skála, kde

jsem v roce 1973 filmoval Atriho a dnes jsme se tam u cedule s naším jménem opět vyfotili. Pak už to byl kousek ke hradu Lipnice nad Sázavou, kde jsme před lety několikrát byli a také jsme se tam potkali s bývalými členy skautské pětáctičky - hercem Ivo Niederlem a jeho manželkou Věrkou, kteří měli nedaleko chalupu. Bývalý vedoucí našeho 35. střediska, bratr Nibowaka - Dundáček, nám v roce 1970 připravil napínavou hru, která vedla od hradu Lipnice do Dolního Města kolem Pstružného potoka až na staré předválečné skautské tábořiště na Malém Mlýnku, kde tábořili havlíčkobrodští skauti.

Jeden z dopisů jsme měli hledat na hřbitově u silnice z Dolního Města na Malý Mlýnek. Měl být u hrobu osmnáctileté Marušky, dcery hajného, která byla tehdy zastřelena svým žárlivým mládcem. Zastavili jsme škodovku u hřbitova a šli hrob osmnáctileté Marušky hledat. Danek se mě ptal: „A co když jich tam bude více?“ Mávl jsem rukou, že to je nepravděpodobné a vešli jsme. Dali jsme se doleva a to byla chyba. Procházeli jsme hřbitovem a já tiše zavolal, že to asi mám. Na náhrobku bylo napsáno: Marie Dušátková, 1. 11. 1946 až 22. 11. 1965. To je 19 let - tak to Atri v rukopisu asi spletl. No ale poslechl jsem Danka a hledáme dál. A měl pravdu. Hned za vchodem vpravo je velký náhrobek s obrázkem krásné dívky v bílém a anděla. Na něm je nápis: Marie Puflerová, 2. 3. 1920 až 12. 12. 1938 - tedy 18 let. Tu také mohli znát předváleční skauti. Představuji si, jaká

Maruška asi byla - podle obrázku, měsíčního a ročního znamení. Shoda je například s herečkou

a zpěvačkou Luckou Vondráčkovou, která byla asi jako desetileté dítě také na našem táboře v Lukavci. Zapálíme svíčky oběma Maruškám a pokračujeme na Malý Mlýnek.

Na jednom balvanu u břehu Pstružného potoka je vytesána skautská lilie. Je vidět i na začátku filmu z Miletína 1973, kde jí Jirka Švec – Bodlina obtahuje prstem, aby byla vidět na černobílém filmu a potom Vlčáci stojí v pozoru, zdraví a zpívají skautskou hymnu. Tehdy jsme si postavili tábor v takové zátočině potoka, kde nás chránila voda, a připravili se na noční přepad. A bylo to potřeba - jak se pak ukázalo! Pod vedením Atriho a Ježka jsme vybudovali jakési opevnění z roští. Atri říkal: „Tady vede cesta jako do potoka a pak prudce zatáčí. Dáme roští po obou stranách, aby to vypadalo, že pokračuje dál rovně. Auto tu neprojde a navíc to brzy ráno zase uklidíme. Když půjde nějaký vetřelec, tedy bez baterky, nevšimne si zatáčky a spadne do potoka. Je tu hloubka sotva po kolena a nejsou tu velké kameny, tak se mu nic nestane.“ Bylo ale jasné, že pokud tam někdo spadne, vykřikne a navíc šplouchne voda. A to už hlídka určitě uslyší. Pod vedením Tíška - Berdyho připravila druhá část oddílu výbornou večeři. Ještě jsme chvíli poseděli u malinkého ohničku a ulehli do spacáků.

Na puťáku se hlídá tak, že jen mladší hlídají dva, ale větší kluci musí hlídat samostatně. To by se nikdo nevyspal. A tak hlídal za hluboké noci opět Standa - Ježek, když uslyšel cvaknout dveře od vzdáleného auta. Ono je v noci slyšet hodně daleko, zvláště když bylo vlhko a zamračeno. Hvězdy ani měsíc nesvítily a to nahrávalo našemu plánu. Bylo domluveno, že když dojde k přepadu, probudí hlídka Atriho a záložní hlídku dle potřeby. Byli jsme určeni já - Sabu, Grizzly a Berdy. Ježek došel k Atrimu, ale nepromluvil. Nechtěl ho budit brzo. Jen odhrnul ceľtu, ale to už se ozval Atriho hlas: „Slyšel jsem, Ježku. Bouchla dvířka od auta. Vzbud' prvního z hotovosti a mě za půl hodiny, myslím, že dříve sem nedojdou.“ Atri byl zkušený skaut a voják. Měl takový ten lehký „vojenský spánek“, podědil jsem ho po tatínkovi i já. Pamatuji si, když jsem byl malý, jak bez

problému vstával a dával mi třeba léky a pak šel brzy ráno do práce. Teď měl ještě půl hodiny spánku a vetřelci se blížili cestou, která vedla od vesnice Kochánov k našemu tábořišti. Měli vždy cestou své pozorovatele, které svážel Jirka - Jeff Škodou 1100 MB. Za dne nás mohli pozorovat, možná zahlédli i náš noční ohniček. Ale nástrahu u potoka vidět nemohli. Když jsme jí dělali, bylo už šero. Oko již špatně vidí a baterka ještě nikam nedosvítí. Ježek probudil mě, byl jsem první z hotovostní hlídky. Když už jsme slyšeli kroky a občas i tlumený hlas, probudili jsme Grizzlyho a Berdyho, který si připravil „dělo“ - baterku na sedm buřtů, jakou nikdo jiný neměl. Svítila jak halogen od auta. Náhle se ozval nedaleký výkřik a mohutné šplouchnutí. To už byl i Atri vzhůru a stál bos v trávě. Grizzly zůstal v tábořišti, ostatní s baterkami v rukou jsme doběhli k potoku.

Atri se nezdržoval obouváním a běžel mokrou trávou bos. Berdy zapnul svůj „reflektor“ a osvětlil několik postav. Dvě byly ještě v potoce, dvě už se škrábaly na břeh a další byly za potokem. „Zhasni ten kanón,“ ozval se z vody Kamnář. A tady cituji Atriho skoro doslova. Jeho vysoká hubená postava s brýlčkami připomínala Dlouhé Bidlo z Bratrstva kočičí pracky. To by se určitě líbilo i Jaroslavu Foglarovi - kdyby viděl jednu postavu z příběhů o Rychlých šípcech. „Co jste to tady na nás nastražili?“ Ježek pohotově odpověděl: „Ale to tu má hajný proti kancům.“ Kamnář už vylezl z vody a podíval se Atrimu na nohy: „Chodíš Atri bos?“ Atri mu odpověděl: „Ano, v noci v lese jako indián, v mokasínech nebo bos. Abych nebyl slyšet. A to si zapište!“ Útočníci se vrátili usušit a do rána už se další přepad nekonal. Musím je ale pochválit. Díky tomu, jak nás vytrvale cestou

tajně sledovali a v noci přepadali, dodávali naším výletům další dobrodružství, které se nám klukům hrozně líbilo. V Miletině nás zase přepadali skauti z Karlových Varů, kteří měli tábor u Bělského mlýna. My jsme ráno pokračovali kolem Pstružného potoka k vlakové zastávce Mrzkovice. Tam bývala i železniční vlečka o rozchodu 600 mm, která spojovala Malý Mlýnek se železnicí a vozilo se tam obilí a mouka. V Mrzkovicích na zastávce jsme si všimli dvou podezřelých osob. Byli to dva členové oddílu Albatros, převlečení za starší manžele. Jeff a jeho Škoda 1100 MB číslo ABE - 76 - 66 nebyli jistě daleko. A tak jsme odjeli opačným směrem do Světlé nad Sázavou, aby si naši pronásledovatelé mysleli, že jedeme do Havlíčkova Brodu a Herálce. Ve Světlé jsme stačili doplnit u nádraží zásoby a rychle se vrátit k vlaku. Běžová Škoda MB stála za nádražím ve vedlejší ulici. Dělalí jsme, že nastupujeme do vlaku

směr Havlíčkův Brod, a zatím zadem nastoupili do motoráku směr Ledeč nad Sázavou a Sluneční zátoka, kde tábořili Hoši od Bobří řeky. Dojeli jsme do zastávky Vilémovice a po můstku přešli řeku Sázavu. Nedaleko už byla právě legendární Sluneční zátoka, kde tábořil se skauty spisovatel našich oblíbených knížek a příběhů, pan Jaroslav Foglar. Tady nevede silnice, jen železniční trať a řeka. Tady nás budou naši pronásledovatelé špatně hledat. Teď už stejně asi budou někde u Herálce. Ale hlídky stejně postavíme. Přijít může kdokoli.

Postavili jsme si tábor na stejném místě, kde ho mívali skauti pražské dvojky a jak ho známe z knížky „Hoši od Bobří řeky“. Stany byly postaveny také ve tvaru podkovy. Na ohničku se vařila večeře a pak se u něj sedělo dále. Povíдалo se, zpívalo, Ježek hrál na kytaru, Atri na foukací harmoniku. Vždy byla určena hlídka, která mohla klidně sedět s námi u ohničku, ale občas obešla tábor a pozorovala okolí. Čochtan přečetl z knížky Jaroslava Foglara - Jestřába tu část, kde se popisuje, jak krásná byla Sluneční zátoka.

Kdyby nás tu teď Jestřáb viděl, to by měl radost, mysleli jsme si. Pak četl chvíli Ježek a přečetl část o Zelené příšeře. Však se taky tajně plánovalo, že by ji někdo měl příští noc zahrát. Sluneční zátoka bez Zelené příšeře, to by nebylo ono. Najednou Grizzly tiše zavolal: „Vidím za řekou Zelenou příšeřu!“ Už se hodně šefilo a opravdu na druhém břehu svítilo zelené světlo. Podíval jsem se na Atriho, Ježka, Berdyho.... nikdo nechyběl. Všichni jen nechápavě krčili rameny. „Jdeme tam?“ zeptal se Bodlina. Atri řekl: „Mohla by to být nějaká lest, aby nás odlákali z tábora a něco nám tu vzali. Mimo hlídku tu musí zůstat i hotovost. Ostatní si vezte zhasnuté baterky a běžíme tam!“ Doběhli jsme za řeku, kde se opět objevila zelená lucerna. Vypadalo to strašidelně. Viděli jsme dvě zahalené postavy. Když se nám ukázaly, strnuli jsme údivem. Byl to náš skautský vedoucí Vladimír Chochola - Logan a druhý byl spisovatel Jaroslav Foglar - Jestřáb, kteří o naší cestě do Sluneční zátoky věděli a přijeli nás nečekaně navštívit. Grizzly se podíval na Jaroslava Foglara a řekl: „Tak Rikitane, ty už zase děláš Zelenou příšeřu?“ Jestřáb se napřed zarazil, jak ví, že právě on je Rikitane. Ale když Atri řekl, že je to Grizzly, tedy stejné jméno jako měl jeden hoch od Bobří řeky, Jestřáb se rozesmál: „Tak ty to musíš vědět!“ Pak už jsme se rozesmáli všichni a hezky se přivítali oddílovým pokřikem a stiskem levačky.

Jestřáb s Loganem šli do našeho tábora. Logan nám přivezl krásné obrázky 13ti Bobříků a

Jestřáb nám některé i podepsal. Věděli, že se je chystáme zítra také lovit, jako na každém táboře a na každé výpravě. Patřil jsem mezi několik šťastných, co měl u sebe svoji knížku od Jaroslava Foglara a mohl si jí nechat podepsat. Dlouho jsme seděli u ohničku a měli moc otázek na pana Foglara. Kde byla Stínadla, jak se jmenovali Červenáček a Rychlonožka jmény a tak podobně. Jestřáb ale nic prozradit nechtěl: „Kluci, to všechno je tajemství a když ho budete znát, nebude vás už zajímat. A navíc Grizzly už dneska jedno mé tajemství stejně odhalil!“ Už byla černá tma, když jsme já - Sabu, Berdy a Atri doprovodili Jestřába a Logana na noční motorák. Ten den většina oddílu nemohla dlouho usnout. Druhý den jsme trávili ve Sluneční zátocce a lovili také Bobříčky, které vymyslel právě spisovatel Jaroslav Foglar - Jestřáb a nejen já je dodnes se svými dětmi Dankem a Natálkou pravidelně lovíme. Moc nám pomáhají také krásné obrázky Bobříků od Logana. Druhá noc ve Sluneční zátocce byla klidná. Nikdo nás nepřepadl a nebyla vidět ani Zelená příšera. Ráno jsme uklidili tábořiště, vlakem se vrátili do Humpolce a dále pak už pěšky do Miletína. Do Sluneční zátoky ale rádi jezdíme stále.

smutné zprávy

VZPOMÍNKA NA BRATRA BALŮA

✓ poslední době oslavy Halloweenu převažují nad “svátkem dušiček”. Já osobně ale začátek listopadu stále vnímám jako období, kdy s větší intenzitou vzpomínám na všechny, kteří již nejsou mezi námi. S dětmi pravidelně zapalujeme svíčky a povídáme si více o těch, které jsme ztratili. Letos těsně po skončení “svátku” Památky zesnulých přišla smutná zpráva. Bratr Kwang poslal krátkou tečku (parte) za jedním krásným životem. 3. 11. zemřel bratr Rošťa - Balů. Na stránkách Lokali můžete číst vzpomínky br. Sabua na přepady mezi oddíly. A právě Rošťův oddíl Káňata byl spolu s Albatrosy takovým věčným rivalem Vičáků. Kromě toho byl bratr Rošťa léta vůdcem Vičácké lesní školy a ilustrátorem mnoha příruček pro vlčata a světlušky. Prosím, věnujte mu i v čase předvánočním svoji vzpomínku a požehnejte na cestě do skautských věčných lovišť. Letos po mnoha letech mi nepříjde po Novém roce obálka s krásným originálním Rošťovým PF...

Líba

DOPLNĚNÍ TIRÁŽE:

foto na titulce: Saské Švýcarsko (Expedice), fotil Mrňous

foto na zadní straně: Benichova bouda (FONS), fotil Kulda

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
5. číslo 2014, ročník XXIX.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 30. 1. 2015

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Líba - Libuše Vodičková,
Mrňous - Jakub Štros, Ruda - Rudolf Dobiáš

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:
www.skauti-strasnice.cz